

Hồi 40

Hung Ma Đền Tội Ác

Thấy Nghiêm Thục Uyên lao về phía Hiên Viên Kỳ, Nhan Như Ngọc lướt theo nhưng khi cô gái họ Nghiêm khựng lại thì hấn cũng khựng luôn.

Cả hai người đều nhìn chằm chằm về phía Hiên Viên Kỳ, vẻ mặt họ vô cùng kinh ngạc. Ban đầu, Hiên Viên Kỳ tưởng cô gái thấy mình chặn lối nên khựng lại, rồi vì cô gái khựng nên Nhan Như Ngọc khựng luôn, nhưng khi thấy tia mắt khác lạ của họ, hấn cũng dâm ngơ ngạc.

Cả Nghiêm Thục Uyên, cả Nhan Như Ngọc, tia mắt của họ tuy nhìn về phía Hiên Viên Kỳ, nhưng không phải nhìn vào thân hấn, mặt hấn, tia mắt của họ ngó xẹt qua vai hấn, ngó xuyên về phía sau lưng.

Bây giờ Hiên Viên Kỳ mới cảm nghe “nhột nhột”, hấn chưa cảm giác cái gì chạm vào thân thể, nhưng bằng vào trực giác, bằng vào cái nhìn “dần đặc” của cô gái và Nhan Như Ngọc, hấn “biết có cái gì” đang ở sau lưng hấn.

Hấn vùng quay lại.

Nhưng hấn không quay được, vì khi hấn “dự định” thì Bối Tâm Huyết của hấn nhột ngay.

Bây giờ nhột thật chứ không phải nghe bằng trực giác.

Và tiếp liền theo một giọng nói lạnh băng băng:

- Bốn gã đàn ông tay cầm binh khí đi uy hiếp một cô gái yếu đuối như thế, các người không biết nhục hay sao ?

Không chờ họ có phản ứng, người phía sau nói luôn:

- Hiên Viên Kỳ, hãy bảo ba tên kia lui lại.

Lần đầu hấn còn ngờ vực, nhưng đến câu nói thứ hai thì Hiên Viên Kỳ đã nhận ra.

Hấn có tài nhớ giọng nói của người khác, dầu chỉ gặp một lần, bao lâu hấn cũng không quên.

Chính vì sự nhớ giỏi đó mà bây giờ hấn cảm nghe như mặt hấn vỡ tung, gan hấn tiêu mất, hấn thẳng thốt kêu lên:

- Người... lại là người...

Tiếng bên sau cười nhẹ:

- Đúng rồi, ta đây, trái đất vòng tròn, oan gia thường hay chạm mặt, đó là luật của trời.

Bây giờ thì bọn Thân Bất Canh, Từ Bá Trị đã hiểu rồi.

Họ có nghe Hiên Viên Kỳ thuật lại chuyện “ngã dài” tại ngôi quán Vương què, họ không biết tên nhưng cũng ngán vì câu chuyện, thêm vào đó, bây giờ Hiên Viên Kỳ đã bị đối phương khống chế, họ muốn hay không cũng vẫn phải tháo lui.

Chỉ có hấn.

Hấn cũng có nghe chuyện bên bờ Lão Long Hà, có thấy Hiên Viên Kỳ đang bị khống chế, nhưng hấn vẫn nhích chân.

Bối Tâm Huyệt của Hiên Viên Kỳ bị ấn mạnh hơn và Phí Độc Hành lên tiếng:

- Bảo họ đứng yên.

Hiên Viên Kỳ la lên:

- Tú Tài, đừng có vọng động.

Nhan Như Ngọc cười âm hiểm:

- Có sao đâu ? Chẳng lẽ ba người bọn ta vì một mình người mà phải chịu cho thiên hạ xỏ mũi đời đời hay sao ? Phải gỡ ra chớ, dầu gỡ ra mà chỉ có một cũng phải gỡ chớ, đừng nói chỉ một mình người bị kẹt. Có phải thế không? Lão nông ? Thầy thuốc ?

Thân Bất Canh và Từ Bá Trị rập lên:

- Đúng, đúng, phải gỡ ra được người nào hay người nấy chớ.

Bây giờ không phải một mình Nhan Như Ngọc mà cả ba đều động.

Họ nhích lần về phía cô gái, mắt họ vẫn liếc chừng phía Hiên Viên Kỳ.

Không dè đến lúc gặp nguy ba người bạn của mình lại bỏ rơi mình như thế, Hiên Viên Kỳ đứng lạng người.

Phí Độc Hành cười:

- Thấy không, bạn đồng sinh tử của Hắc đạo giang hồ là như thế...

Hiên Viên Kỳ chợt nghe lưng mình bị nhói lên một cái, rồi trước mắt tối xầm, không còn biết nữa.

Hấn không biết rằng thân người của hấn được ném ngang, ném thật nhanh vào mình của Thân Bất Canh, hấn cũng không ngờ “Lão Nhị” của hấn đang chờ vợ bỗng có người sai khiến, bay về phía Thân Bất Canh và Từ Bá Trị, buộc chúng phải lùi lại.

Trong lúc đó, Nhan Như Ngọc rút cây bút đâm về phía Nghiêm Thục Uyên, chỉ cần nghe hơi gió là đủ biết môn binh khí của ai bị thế hạ phong, thanh kiếm của Nghiêm Thục Uyên chắc sẽ bị hất dạt ra, nếu không rơi hấn xuống.

Phí Độc Hành vội nhấc tay lên.

Hắn không dùng chưởng mà lại nắm nhẹ vào chuôi kiếm của nàng.

Cũng thanh kiếm đó, cũng trong chiêu thế đó, nhưng có bàn tay của Phí Độc Hành, cây bút của Nhan Như Ngọc vừa chạm vào vạt bột dội, thân hình hắn cũng lao đảo thối lui.

Hai bàn tay cùng nắm một chuôi kiếm, bàn tay của Thục Uyên ở trong, bàn tay của Phí Độc Hành ở ngoài, hai bàn tay như siết chặt vào nhau làm cho nàng đỏ mặt buông kiếm thụt về phía sau lưng hắn, đôi mắt hạnh chớp nhanh...

Được thanh kiếm nằm trọn vào tay, Phí Độc Hành đã không thu lại, mà theo đà vừa đỡ đưa luôn tới trước.

Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng yên thì mũi kiếm đã xẹt qua vai.

Nửa thân áo toạt ra xệ xuống, máu theo đà rịn ra.

Cũng may, đó chỉ là trốn đi thừa, vì tay Phí Độc Hành vừa lỏng vừa định cương bởi tay cô gái.

Thân Bất Canh và Từ Bá Trị bàng hoàng chưa biết phản ứng ra sao...

Nhan Như Ngọc trừng mắt:

- Các người đừng quên rằng có sống được mà không làm đúng ý muốn của người ta thì cũng chết, muốn khỏi chứng tử bệnh, chỉ còn một cách là liều một trận này.

Thân Bất Canh ngó Từ Bá Trị:

- Lang Trung, Tú Tài nói đúng.

Nói rồi Thân Bất Canh rút cái ống điều ra.

Cái mặt chuyên môn vật thuộc của Từ Bá Trị cũng được rút ra liền lúc đó.

Cả hai môn binh khí thành danh bay thẳng vào mặt vào ngực Phí Độc Hành.

Đứng y một chỗ, Phí Độc Hành hơi nghiêng mình về bên trái, thanh kiếm trong tay hất ngang làm cho cái ống điều của Thân Bất Canh bị bật ra ngoài, cũng trong cái nghiêng mình đó, hắn tung một cú đá trúng ngay khuỷu tay của Từ Bá Trị.

Cả hai hảo thủ của “Phong Trần Bát Quái” bị hai vố dội hẳn ra sau, nhưng trong cú đánh thần tốc đó, Phí Độc Hành bị lòi chỗ trống.

Khi hắn đưa thanh kiếm qua bên trái để hất cái ống điều và khi chân phải hắn tung lên thì trọn be sườn bên phải của hắn lòi ra, cao thủ giao đấu chỉ cần một khoảng trống trong nháy mắt.

Nhan Như Ngọc nhắm thật đúng, mắt hấn thật tinh và thân hấn thật nhanh, cây bút sắt của hấn bay vào chỗ trống của Phí Độc Hành đúng lúc.

Tay trước tay sau, hấn lao cả thân người và cây bút vào hông bên phải của Phí Độc Hành.

Một cái bầy giăng ra, bây giờ chỉ còn máy động ngón tay để chụp mồi. Nhan Như Ngọc canh thật đúng mà Phí Độc Hành càng canh thật đúng.

Hấn đánh Thân Bất Canh và Từ Bá Trị, lại vì thế đành lòi ra chỗ trống, nhưng hấn biết lợi dụng chỗ trống đó để nhử họ Nhan và quả nhiên đối phương lọt bẫy.

Thân Bất Canh và Từ Bá Trị vừa bị chạm nhưng chưa kịp dội ra thì thanh kiếm trong tay Phí Độc Hành đã thu về.

Ngọn bút bị gạt tụt xuống, khoảng bụng của Nhan Như Ngọc lâm vào thế trống, thanh kiếm của Phí Độc Hành kéo thẳng qua.

Thanh kiếm quá bén, trốn đi quá mạnh, không nghe tiếng động, chỉ thấy giữa bụng của Nhan Như Ngọc toát một đường và sau đó mấy giây máu mới chảy.

Cùng một lúc khi vừa thấy máu, thân người của Nhan Như Ngọc mới cúi gập xuống, cúi gập làm đôi, thân hình hấn y như có cái lắc léo xếp lại và sau cùng mới ngã chúi xuống đất.

Không những Nghiêm Thục Uyên chầu môi nhắm mắt, mà luôn cả Từ Bá Trị và Thân Bất Canh cũng mất thần. Cái chết của Nhan Như Ngọc thật là khủng khiếp.

Không làm sao quên được đôi mắt trừng trừng đứng trông của hấn.

Và cao thủ giao đấu cũng chỉ cần một cái nháy mắt mất thần, lúc Thân Bất Canh và Từ Bá Trị chưa kịp hoàn hồn, trong một cái nháy mắt thôi, thanh kiếm của Phí Độc Hành bay tới.

Bây giờ thì có tiếng động.

Tiếng động từ trong cổ họng của Thân Bất Canh, nhưng không nghe rõ, có lẽ khi hấn thấy thanh kiếm loáng tới là hấn có la, nhưng tiếng la không kịp ra cửa miệng thì thanh kiếm đã lút lên yết hầu.

Chính vì thế cho nên chỉ nghe một tiếng “ặc” rồi cái thân cao lớn dình dằng ngã xuống.

Bây giờ Từ Bá Trị mới thật là bủn rủn, hấn buông cây mật quay mặt co giò.

Nhưng thanh kiếm từ yết hầu của Thân Bất Canh rút ra, Phí Độc Hành lại không giữ nữa, hấn buông và buông về hướng họ Từ.

Chỉ nghe một tiếng “hự” nho nhỏ rồi im bật, hấn không dấy mà cũng không thấy trườn tới vì thanh kiếm từ sau lưng hấn xuyên qua ngực, xuyên luôn xuống đất quá sâu.

Phí Độc Hành quay lại thấy Nghiêm Thực Uyên hai tay bịt mắt, hấn gọi nhỏ nhỏ:

- Nghiêm cô nương.

Nghiêm Thực Uyên chậm chậm giở tay ra và lắc đầu:

- Thê thảm quá...

Nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy nhân hậu của người con gái, Phí Độc Hành cũng nhẹ lắc đầu:

- Cô nương nhẹ dạ quá, cái chết hơn mười nhân mạng của nhà họ Nghiêm mới đúng là thê thảm, người ta chỉ nói đến sự thê thảm của một bầy cừu bị phanh xé, chứ không ai chột dạ trước cái chết của những con cạp dữ bao giờ.

Thấy tay cô gái hãy còn run run, Phí Độc Hành dịu giọng:

- Nhưng thôi, cô nương, sự tình đều đã thành quá khứ, cô hãy lo cho hiện tại.

Nghiêm Thực Uyên vòng tay nghiêng mình:

- Đa tạ ân nhân đã báo thù cho một mối thù nhà...

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không phải, mối huyết cừu của cô nương chưa trả được, tôi chỉ thay cô nương để giết một số tay sai.

Nghiêm Thực Uyên sửng sốt:

- Ân nhân bảo...

Phí Độc Hành hỏi:

- Cô muốn biết tại sao không?

Hấn thuật lại chuyện theo dõi bọn này đến miếu hoang, và gặp người bao mặt.

Nghiêm Thực Uyên mở tròn đôi mắt:

- Như thế ân nhân có biết người bao mặt đó là...

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Bây giờ thì hãy còn chưa biết.

Nghiêm Thực Uyên nhượng mắt:

- Thế sao ân nhân không chờ...

Phí Độc Hành vẫy tay:

- Cô nương hãy đến đây.

Hấn bước về phía Hiên Viên Kỳ, Nghiêm Thực Uyên do dự một chút và bước theo sau.

Đến sát bên Hiên Viên Kỳ, Phí Độc Hành đưa chân đá nhẹ vào thái dương của hắn, hắn vụt trở mình.

Như người trong mộng vừa sức tỉnh, Hiên Viên Kỳ vừa hé mắt ra là lồm cồm bò dậy, nhưng Phí Độc Hành đã nhấc chân chặn lên ngực hắn và gằn giọng:

- Hiên Viên Kỳ, ngươi hãy nhìn chung quanh mà xem.

Hiên Viên Kỳ đưa mắt nhìn quanh, da mặt hắn xạm xanh:

- Phí Mộ Thư, ta và ngươi...

Phí Độc Hành chặn nói:

- Không cần phải nói nhiều, ta không cần nghe gì cả, ngươi hãy nói cho ta biết, người bao mặt nói chuyện với bọn ngươi trong ngôi miếu hoang hồi nãy là ai ?

Hiên Viên Kỳ càng tái mặt:

- Người... người theo dõi bọn ta ?

Phí Độc Hành nói:

- Không theo sao được? Bọn ngươi đã có lần nào hành động chân chính hay không, mà quả thật ta theo dõi không lầm.

Hiên Viên Kỳ thở ra:

- Tốt, ta cũng đã sợ người theo dõi, vừa đi ta luôn dòm ngó phía sau, không ngờ vẫn không tránh khỏi được người.

Ngưng một chút, hắn nói tiếp:

- Ta không biết người bao mặt đó là ai cả.

Phí Độc Hành làm thinh, nhưng chân hắn thêm chút sức.

Hiên Viên Kỳ nhăn mặt kêu lên:

- Ta thật tình không biết, ta chỉ biết hắn là một sứ giả của một tổ chức vô cùng bí mật.

Phí Độc Hành hỏi:

- Tổ chức đó là gì ?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Ta không biết, nếu ta nói gian có trời làm chứng.

Phí Độc Hành hỏi:

- Thế thì, họ đã khống chế các ngươi bằng cách nào, điều đó nhất định là phải biết.

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Ta biết điều đó, nhưng cũng không biết đó là chất độc gì, cứ mỗi ba mươi ngày là phát tác một lần, mỗi lần như thế nhứt định không ai chịu nổi, chỉ có cách là phải có thuốc giải của chúng mới hạ được cơn đau.

Phí Độc Hành hỏi:

- Các người bị họ khống chế từ bao giờ ?

Sắc mặt của Hiên Viên Kỳ vùng ủ rũ:

- Tính chung thì đã ngót ba năm rồi.

Phí Độc Hành hỏi:

- Nghĩa là trước khi các người xâm nhập tàn sát Nghiêm gia.

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Đúng, chính bọn ta chỉ vì vạn bất đắc dĩ...

Phí Độc Hành trừng mắt, thái độ của hắn thật dữ dằn, giọng nói của hắn cũng thật là dễ sợ:

- Chỉ tiếc cái mạng của mình chớ không biết tiếc mạng của người khác như thế là con người của Bạch đạo giang hồ đó hay sao ?

Hiên Viên Kỳ nhắm mắt làm thinh.

Phí Độc Hành cười gằn:

- Các người tưởng rằng thay cho bọn chúng đi làm chuyện sát nhân là bọn chúng sẽ giải độc cho các người à ? Thật là vô dụng.

Hiên Viên Kỳ hé mắt ra lắc đầu :

- Bọn ta lâm vào cái cảnh mà chỉ biết tin chớ không thể làm sao khác được.

Phí Độc Hành cau mặt:

- Các người hãy cho ta biết tại sao các người biết Nghiêm đại nhân có Thủy Xương Thạch và Tử Ngọc Xoa ?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Đúng là do bọn chúng cho bọn ta biết.

Phí Độc Hành hỏi:

- Bọn chúng làm sao biết ?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Điều đó ta không biết.

Phí Độc Hành gặng lại:

- Người thật không biết?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Ta đã nói nhiều rồi, nếu biết thì có gì mà không chịu nói luôn.

Phí Độc Hành nghiêng rằng:

- Nhưng những điều người nói ra đó chẳng có một ích gì.

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Ta chỉ biết bao nhiêu đó thì còn phải làm sao.

Phí Độc Hành chiếu tia mắt dữ dần vào mặt hắn:

- Còn chuyện Nghiêm phu nhân, các người bắt đem đi đâu, chắc người có biết ?

Hiên Viên Kỳ lắc đầu:

- Xin trời đất chứng minh, đêm đó bọn ta không hề thấy bóng của Nghiêm phu nhân đâu cả.

Nghiêm Thực Uyên thét lớn:

- Nói láo, vừa rồi chính người đã nói kế mẫu của ta bị người bức tử, Phí gia đây cũng nghe rõ điều ấy.

Hiên Viên Kỳ lắc đầu:

- Đó chẳng qua là tôi cố ý chọc tức cô nương đó thôi, chớ thật tình chúng tôi không hề thấy Nghiêm phu nhân.

Nghiêm Thực Uyên cau mặt:

- Ta không tin, chính lão quản gia của ta đã nói kế mẫu của ta bị bắt mang đi, chẳng lẽ người lại dối ta điều đó.

Hiên Viên Kỳ nói:

- Tôi không dám nói lão quản gia của quý phủ nói dối, thế nhưng chúng tôi không thấy Nghiêm phu nhân, nếu cô nương không chịu tin thì tôi cũng không biết phải làm sao.

Nghiêm Thực Uyên giận dữ:

- Như thế thì kế mẫu của ta đi đâu ? Chẳng lẽ người mọc cánh bay khỏi vòng vây tàn ác của các người, nói mau, bằng không, ta... ta sẽ giết người.

Vốn là một thiếu nữ con nhà gia giáo, tuy giận dữ nhưng nàng cũng chỉ nói đến thế thôi...

Phí Độc Hành đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm Thực Uyên và nói với Hiên Viên Kỳ:

- Người hãy trả lời cho ta, người đã nói trúng độc và chất độc phát tác trong vòng ba mươi ngày một lần phải không?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Đúng như thế.

Phí Độc Hành hỏi:

- Như thế, cứ mỗi bận độc chất gần phát tác thì bọn người đi lấy thuốc giải ở đâu ?

Hiên Viên Kỳ đáp:

- Ta chỉ biết...

Hắn chỉ nói ba tiếng rồi nín ngang và thở dài sườn sượt...

- o O o -